

CLASSE PARADISE BLUE

Viatge a Palma, mitjan vesprada. Començament traumàtic: ens hem deixat Mariona al port de Dénia. Des de la coberta tothom la saludava, fins i tot una parella de jubilats holandesos li ha tirat confetis, mentre ella corria per l'andana i feia saltironets la mar de graciosos; sembla que la seua intenció era arribar al vaixell d'un bot, però ni un cangur hauria traspasat el centenar de metres que ens separaven ja del moll. Sergi, tot rient, li ha suggerit que es tirara a l'aigua, que ja miraríem d'empomar-la, i Carme, una de les mestres que ens acompanya, coneguda també amb el malnom de Sintagma Nominal, li ha pegat una bescollada. L'altre mestre, Antoni Sandemetrio, de matemàtiques, àlies Digueu-me Toni, Xicots, Sóc Un Dels Vostres, se n'ha anat a parlar amb el capità; volia que el vaixell fera mitja volta i que tornara a per la nostra companya, però l'han fet fora del pont de mala manera. Helena, llavors, ha tingut una crisi nerviosa, i se n'ha anat amb Tere i amb Lola Pernil de Jabugo cap a l'interior del vaixell.

—Quines ganes de fer el numeret que té—ha dit Clàudia, i després, amb un somriure irònic i un gest dels dits com si cridara gallines, ens ha etzibat a la tropa:—vinga, que perdeu el cul. Què feu que no aneu darrere d'elles, mascles en zel? I torqueu-vos la bava, ninots!

Sí que m'hauria agradat anar darrere d'Helena per consolar-la; era una oportunitat magnífica de passar-li el braç pel muscle i deixar-li caure quatre frases romàntiques, treballar-me-la un poc a la manera llatina, però la meua personalitat no està prou assaonada per a ignorar els dards enverinats de Clàudia. Encara tinc la cara plena de grans com aquell qui diu, i tot just m'afaito el borriçol de la barba. M'he limitat a assumir el tràngol el millor que he pogut, i a riure com els altres, el més paregut a una família d'aristòcrates anglesos a l'hora del te.

—Encara li passa poc, a la bleada aquella —ha comentat Lola Segona—. Per garrepa.

I ens ha explicat que Mariona s'havia quedat arrere per comprar-se un refresc, perquè en el vaixell devien ser més cars, li havia dit.

El cor muscle de hienes hem rigut el comentari com si fórem potentats acostumats a tocar pasta en el casino Monte Picayo, però més d'un, pel mateix motiu, dúiem una provisió de líquids en la motxilla.

De sobte hem vist passar corrents Antoni Sandemetro, amb unes rodanxes de suor que, des de les aixelles, amenaçaven d'escampar-se per l'esquena i per la panxa.

—Quina marxa que portes, Toni —ha dit Sergi—, encara no hem començat el viatge i ja has perdut una alumna.

Digueu-me Toni, Xicots, Sóc Un Dels Vostres ha envermellit fins a les pestanyes. Per un moment ha semblat com si dubtara de quedar-se a xarrar amb nosaltres, però ha alçat un dit amenaçador en direcció a Sergi i se n'ha entrat corrents al saló dels passatgers.

–Només faltaria que li entrara un infart –ha sentenciat Clàudia.

Com més ens allunyàvem, Mariona s’ha anat fent més i més menuda. Al final, la pobra semblava un punt minúscul i solitari.

–Què voleu que us diga, a mi em fa pena –ha dit Macari–. Penseu en sa mare, s’acaba de divorciar i encara no ha acabat d’assumir la seua perplexitat.

Hi ha hagut un silenci tècnic; ningú no sap mai què vol dir Macari.

El nostre saló, el Paradise Blue, és de segona categoria. Bàsicament, això vol dir que dormirem fatal, amb les cames i els braços fets un garbuix, però nosaltres provenim de l’escola pública i estem acostumats a les inclemències.

Alguns de nosaltres hem fet una expedició a proa, al saló Golden Star, ple de gent bé, aire condicionat i butaques còmodes. No feia ni deu minuts que acabàvem de salpar i ja els estaven repartint el berenar, una bossa de galetes i un suc de pinya que tenia una inquietant semblança amb una anàlisi d’orina.

Ens hem distribuït per l’ala d’estribord amb la intenció de pillar una beguda, però un empleat ens ha exigit els bitllets i com aquell qui diu ens ha pegat una puntada de peu al cul. Ni que duguérem escrit a la cara l’empremta de la classe baixa!

Una colla de nens i nenes pixacolònies, amb el seu uniforme immaculat, han aplaudit el desallotjament, i nosaltres hem protestat amb signes grollers que han entès a la

perfecció. Hi ha hagut rebombori, lluita de classes i càntics de protesta. En fi, qui haja vist la pel·lícula *Titanic* sap de què parle. A l'eixida, en la porta del Golden Star, Macari ha fet una vomitada, però sense intenció de provocar; estava groc, el pobre.

–M'estic posant fatal. Veig un túnel, tot està fosc, i a l'altra banda hi ha una llum que em crida. Ostres, crec que és la meua àvia paterna, en glòria estiga. Ens volíem molt –ha somicat–. Per favor, digueu-li que no estic, que se'n vaja.

–Aguanta –l'ha animat Sergi–. Ací no van amb romanços. Si casques, et faran un funeral i et llançaran per la borda cobert amb la bandera americana.

–Tu has vist moltes pel·lícules –ha renegat Lluís–, el més probable és que el posen en la cambra frigorífica i que en arribar a Palma les autoritats portuàries es facen càrrec del cadàver i que li practiquen una autòpsia. Mon pare diu que t'obren el cap amb una serra –ha afegit Lluís, que no perd mai l'oportunitat de recordar-nos que és fill de metge.

Entre tots hem portat un Macari espantat al lavabo i li hem rentat la cara. El seu alè feia una pudor d'agre que tirava de tos, i Wu Yu-hui ha vomitat per simpatia. Com que la seua família és d'origen asiàtic (tenen un restaurant xinès al barri), el seu mareig ens havia passat inadvertit.

–Se'm deu haver assentat mal el lollito plimavela del dinal. Túnel fosc, llum blanca, algú clida, clec que és l'àvia de Macali.

Hem acomodat els nostres companys al saló Paradise Blue, en un racó prou allunyat com per no sentir-ne l'olor fètida, i els hem deixat mig adormits.

Digueu-me Toni, Xicots, Sóc Un Dels Vostres estava parlant pel mòbil amb la mare de Mariona.

—Al port de Dénia, sí. Ja m'he posat en contacte amb els empleats de la companyia marítima, la retindran fins que... Com que com fa per anar a Dénia? Hi ha una autopista que... Sí, de peatge. I jo què sé qui paga el peatge! És clar que en sóc responsable, però és que la seua filla s'ha quedat... Quina assegurança? Per què ha de traure les coses de polleguera?, no cal demandar l'institut, dona, el més raonable és que Mariona agafe un avió a l'aeroport d'Alacant. La direcció de l'hotel és Ca'n Pastilla. Pastilla, Ca'n Pastilla... Pe, a, esa... No, primer ca'n, amb apòstrof...

Discretament, m'he acostat al grupet d'Helena, Tere i Lola Pernil de Jabugo i m'he posat a voleiar d'ací cap allà com una moscarda punyetera, fins que m'he instal·lat en el respall d'una butaca, ben a prop. Em dec haver quedat uns minuts en blanc, durant els quals he imaginat que Helena s'ennuegava amb un os de pollastre i jo, que era el metge del vaixell, li havia de fer una traqueotomia. L'escena no m'acabava de fer el pes, pobra xica, tota plena de sang, de manera que he jugat amb la idea de fer-li la traqueotomia a Tere mentre Helena i jo ens n'anàvem a sopar a la meua cabina. En acabat he somniat que Lola Pernil de Jabugo tenia un atac d'apendicitis i me l'he haguda d'emportar en helicòpter. Naturalment, Helena ha vingut amb nosaltres; no parava de preguntar: «se salvarà, doctor?», i jo, que tenia els cabells platejats i la mirada ambigua de Brad Pitt, m'he fet el llonguis: «potser sí, potser no, l'operació

és a cor obert». En acabat, el vaixell ha estat assaltat per uns terroristes i Halle Berry i un servidor hem hagut de desactivar una bomba nuclear i hem acabat a la meua cabina, a la llum de les espelmes, ella vestida de catwoman i jo bevent-me un whisky mentre Helena ens preparava el sopar.

Algú des de l'altra banda del saló m'ha fet tornar a la realitat; era Clàudia, que em feia senyes perquè em torcara la bava. Punyeta, he de controlar les divagacions del meu cervell, em fa por que un dia m'obliguen a cometre alguna bogeria.

Finalment, m'he armat de valor per parlar amb les xiques i he mirat de traure un tema interessant:

–Wu Yu-hui i Macari han vomitat.

Em fa l'efecte que no han sabut trobar totes les possibilitats de l'assumpte, així que he insistit:

–Voleu una pastilla contra el mareig?

–Se sap alguna cosa de Mariona, Víctor? –m'ha preguntat Tere.

–Digueu-me Toni ho està arreglant. Crec que arribarà en avió.

M'he quedat un instant penjat. Volia preguntar a Helena si ja es trobava millor, però tenia com una pilota de tennis a la boca que no em deixava traure les paraules. Maleïda tímida. Quan finalment m'he decidit a parlar, he estat a punt de pegar-me un tir.

–De segur que no voleu una Biodramina?

Lola Pernil de Jabugo m'ha increpat:

–Que et donen comissió o què? Vinga, escampa la boira.

He desaparegut discretament, flegmàticament. Sé quan faig el ridícul. Si em pegara per escriure versos ara seria un moment adequat. Tinc la inspiració, la musa, l'element tràgic, el paper, el retolador, però em falta la tècnica.

Edicions Bromera